

Tuần Báo Vô Vi

22 tháng 7 năm 2012

Số 91

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay Bé phải diễn tả mọi việc cần thiết cho những người kế tiếp tự thực hành và tự đạt nguyên lý vô sanh, Bé có cảm thấy bận tâm hay không?
- 2) Bé đóng xong một cuốn phim về phương pháp công phu lưu niệm hữu ích cho quần sanh, Bé mất một ngày làm việc thực tập, Bé có mệt không ?
- 3) Bé đã bình an về đến nơi nghỉ ngơi và thanh lọc một thời gian sẽ tiếp tục ra đi nữa, tùy theo sự yêu cầu của bạn đạo các nơi, Bé nghĩ sao về việc này?
- 4) Nhiều người thanh niên muốn chạy theo Vô Vi tu thì sao ?
- 5) Đúng theo lời sấm truyền, đến năm 2001 cả thế giới đều loạn lạc và thay đổi tình thế, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 6) Bé thường nói phần hồn là một điểm linh quang là sao ?
- 7) Những người thực hành không đúng pháp có hại không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 8 tháng 12 năm 1993 1) Hỏi : Hôm nay Bé phải diễn tả mọi việc cần thiết cho những người kế tiếp tự thực hành và tự đạt nguyên lý vô sanh, Bé có cảm thấy bận tâm hay không ? Đáp : Thưa, Bé có thể nói ra những gì Bé đã và đang thực hành để cho người kế tiếp có cơ hội tự thức mà hành chứ Bé không có ăn cắp trong sách vở mà không hành. Sự thật chính mình đã đạt được rất dễ diễn tả để lưu niệm về công ích chung. Kệ: Diễn giải phân minh trí đạo thành Giúp người lầm lạc đạt tâm thanh Chẳng còn ảo tưởng xây tường giả Cảm thức vô sanh tự tiến nhanh.	Ngày 9 tháng 12 năm 1993 2) Hỏi : Bé đóng xong một cuốn phim về phương pháp công phu lưu niệm hữu ích cho quần sanh, Bé mất một ngày làm việc thực tập, Bé có mệt không ? Đáp : Thưa, Bé đã được cơ hội tận tình phục vụ mọi người Bé rất vui và khỏe mạnh thêm lên, Bé cảm thấy việc làm hữu ích. Bé lúc nào cũng vui và bằng lòng dần thân làm việc thuận tình Trời hằng cứu giúp, dù có chết Bé cũng rất mãn nguyện. Kệ: Thương yêu tha thiết giữ lưu truyền Tình bạn đồng hành cảm thức yên Tự vượt hành trình tâm chuyển thức Cần khôn quy một tự mình xuyên.
Ngày 10 tháng 12 năm 1993 3) Hỏi : Bé đã bình an về đến nơi nghỉ ngơi và thanh lọc một thời gian sẽ tiếp tục ra đi nữa, tùy theo sự yêu cầu của bạn đạo các nơi, Bé nghĩ sao về việc này ? Đáp : Thưa, Bé đã hứa, lúc nào Bé cũng thuận tình bạn đạo mà phục vụ, dù cho chết trong lúc phục vụ, Bé cũng bằng lòng tiến hóa theo định luật. Kệ: Sống chết vô can cứ tiến hoài Bình tâm phục vụ chẳng lầm sai Thức hồn tự tiến tùy duyên độ Học hỏi không ngừng tự sửa sai.	Ngày 11 tháng 12 năm 1993 4) Hỏi : Nhiều người thanh niên muốn chạy theo Vô Vi tu thì sao ? Đáp : Thưa, tu Vô Vi là tự mình ý thức rõ ràng nguyên lý tự thức, chứ không phải chạy theo khỏi này khỏi nọ mà tạo sự loạn động cho quần sanh. Muốn tu Vô Vi thì phải ý thức và tự thức tập ngay hoàn cảnh sẵn có mà tiến thân, đời đạo song tu, kiếp này có được cơ hội làm người cũng do kiếp trước tạo thành. Tu ngay vị trí của chính mình thì mới giải được món nợ nghiệp duyên mà tiến hóa kịp kì. Hoàn cảnh là ân sư, nhện nhục, thực hành, quán thông mọi mặt, nhiên hậu mới thấy rõ chơn lý mà tu, quán thông được đời đạo, thì mới thấy rõ được hiệu lực của pháp môn, giải quyết được việc của chơn tâm cho đến thể xác, thì cuộc sống sẽ được an vui và hạnh phúc. Bất cứ ở góc Trời nào cũng có thể tu được cả. Con người sanh ra trong trước khí bùn lầy, nếu ý thức được đời là tạm, thì mới hăng say trên đường tu học, lần lượt tự trở về với chơn tâm thanh tịnh, thì mọi việc sẽ giải quyết được tốt đẹp và đơn giản hơn xưa, phần hồn sẽ được rảnh rỗi, tự tiến vào lãnh vực thanh tịnh, thực hành tha thứ và thương yêu, biết quý trọng lẫn nhau, thì sẽ không còn buồn tủi nữa. Kệ: Tranh đua đồ võ lại không chừa Khó khổ triền miên lại khóc mưa Tự thức cảnh đời là giả tạm Bền tâm học hỏi tiến thân vừa.

Ngày 12 tháng 12 năm 1993 5) Hỏi : <i>Đúng theo lời sám truyền, đến năm 2001 cả thế giới đều loạn lạc và thay đổi tình thế, Bé nghĩ sao về việc này ?</i> Đáp : Thưa, mọi việc sẽ được đổi mới, sau sự chết chóc khủng khiếp các nơi, nhơn sinh mới có cơ hội thức tâm, và sẽ tin nơi Trời Phật nhiều hơn, bắt buộc phải trải qua một cuộc thiên cơ thay đổi, loài người bắt buộc phải chấp nhận mà tiến hóa, tùy theo duyên nghiệp của mọi giống dân. Kệ: Thiên nhiên quán độ mỗi phần Tùy duyên tiến hóa chuyên cần Thực hành là chánh tùy duyên thức Thế giới nhơn tình tạo nghĩa ân.	Ngày 13 tháng 12 năm 1993 6) Hỏi : <i>Bé thường nói phần hồn là một điểm linh quang là sao ?</i> Đáp : Thưa, phần hồn là một linh quang liên hệ đến căn khôn vũ trụ quang. Mang xác làm người mà chịu hướng thiện tu tâm, tức là tự giải nghiệp tâm thành thanh nhẹ, thì có thể đi cả căn khôn vũ trụ, cảnh Tiên nhà Phật không còn xa lạ đối với khối óc chịu dứt khoát tiến hóa. Tham thiền nhiều khối óc sáng, nhin nhục, phát minh và quán thông mọi khía cạnh, chẳng còn lo âu từ đời lẫn đạo. Kệ: Căn khôn vũ trụ chuyển tâm vào Giải tỏa phiền ưu giải ước ao Tự giác chơn hồn không kích động Từ bi rộng mở hướng thanh cao.
Ngày 14 tháng 12 năm 1993 7) Hỏi : <i>Những người thực hành không đúng pháp có hại không ?</i> Đáp : Thưa, những người thực hành không đúng pháp thì phải chịu luật nhơn quả, bệnh hoạn khổ tâm, ngược lại, những người thực thi đúng đắn thì lúc nào cũng nhẹ nhàng và bớt lo âu. Kệ: Thanh thanh diệu diệu bớt lo âu Tự thức trần gian tự giải sầu Cảnh tạm Trời ban tình quý đẹp Thông minh đức độ sống bền lâu.	

Thuyết Pháp IV (tiếp theo)

...
Bạn đạo: Thưa Thầy giờ Thầy đánh bằng văn xuôi đi Thầy.

Thầy: Vui lắm. Chừng một hai tháng y gởi cái nữa. Hôm trước mấy cái đó hén. Trả lời hết bốn câu. Đâu phải dễ. Một cô gái dám viết thơ cho tôi nói vậy, đâu có dám, có làm sao. Một người phàm không thấy cái trình độ ..(không có nghe được). Cười dữ lắm. Kêu cái đó, kêu Hô Văn Em tới coi. Coi nó trả nợ.

Phật là vô danh mà, thấy không? Mà Thượng Đế nói là Phật Tám đầu có được, sửa sai thực tế. Phật vô danh. (Thầy cười.)

Còn nhiều chuyện vui nữa, Phật là vô danh, Phật đâu có vụ đó, không có gì hết, hư không mà, vô hình, vô tướng, vô danh. Không biết trả lời câu vô danh là bị đòn à, bị đòn. (Thầy cười.)

Nó dữ lắm, cái đó là trình tấu ở bên trên, rồi đem lên ở trên mấy người tu còn yếu phải học lại. Đừng có nói Ngọc Đế, bây giờ vị nào muốn chơi cứ viết đây rồi tôi cũng trả lời cho.

Thiếu gì đưa nó viết thơ chữ thét, rồi tôi hòa lại hòa lại hòa lại, thấy thua, dẹp xong luôn, hết rồi.

Y tu trên núi Tây Ninh viết thơ xuống. Hôm trước có thằng đó chữ lu bù, viết lại, tiêu rồi anh phải về núi tu lại, hết rồi. Có bao nhiêu trâu hết, anh tưởng anh độ tôi, trâu hết, giờ không thấy anh nữa. Hết rồi, ngưng rồi, vô núi lại rồi, thời gian ra nữa, xuống nữa, (Thầy cười.) đủ loại người mà.

Tôi dám mở rộng cửa, không đề cao giáo phái, không kiểm soát. Người ta vô nhà kiểm soát lựu đạn. Vô đây, không kiểm soát, không sao hết. Cho nên bữa giải phóng bắt Hồ văn Em, từ hồi nào giờ tôi làm tôi trách nhiệm. Rồi lính giải phóng nói: Rủi nó đem lựu đạn sao? Hôm Hồ văn Em anh thấy không? Tôi làm tôi chịu trách nhiệm bao nhiêu năm nay, rủi nó đem lựu đạn vô sao. Nhưng mà tôi mở cửa cho nó bất cứ làm nghề gì thầy kệ, Việt Minh cũng thầy kệ, mở cửa. Anh có đó, cái vụ đó, có thấy không? Mấy thằng đó nó đã nghe cả tuần, mấy tuần rồi chứ đâu, tôi biết mặt mấy thằng đó nữa. Thằng đó nói không biết ông này giảng cái gì? (Thầy cười.) Chơi vậy đó, trong lúc biên bản, biên vậy đó, ở tù đó phải không?

Bạn đạo: Thưa Thầy hồi bảy mươi tư, Thầy nói con muốn đọc xem mở trí thì đọc Tây Du Ký và Phong Thần, mãi sáu năm sau con mới đọc được cuốn Phong Thần. Trong đó con thấy mấy ông Thiên Tiên, Địa Tiên mà trước khi ra giao tranh một cái trận phép cũng đều ra một bài thơ đối nhau mà đọc bài thơ thấy trình độ cao thấp nhau rồi.

Thầy: Diên đó. Chơi vậy nè cũng là diên. Không cao tay ần vật ngã liền, không cần phải đánh toát mồ hôi liền.

Bạn đạo: Con đọc trong đó con thấy thường thường hình như là thơ của Ngải Văn Thù Sư Lợi chẳng hạn, nó như tiếp dẫn đạo sư này kia thì mấy ông Địa Tiên thơ thua hết hà không có.....

Thầy: Cũng như thơ của Phật Tế Công cũng giống như thơ tôi vậy. Phật Tế Công, hay lắm.

Bạn đạo: Thời Lục Tổ Huệ Năng cũng hồi thời ông ra thơ nhưng mà không ai đáp lại ông hết.

Thầy: Đâu có trình độ trả lời. Hồi đó không có phương tiện giao thông. Có nhiều người giỏi nhưng mà không có phương tiện giao thông. Người ta gởi thơ đồ được, người ta chơi vui, chơi thơ bẻ óc, học máu chứ đâu phải tầm thường đâu, thấy vậy mà nặng lắm à.

Bạn đạo: Thơ bạn đạo khắp nơi gởi về, thầy, con làm đại, con viết tùm lum hết.

Bạn đạo: Hồi trước con với anh Liêm vui quá.

Bạn đạo: Ai viết thì con trả lời bằng thơ, viết văn xuôi con trả lời bằng văn xuôi...

Thầy: Ở đây cũng vậy có diên ngon lắm chứ, anh làm ngon lắm, tôi làm bài, anh làm bài, nhưng mà giờ bắt anh cắt nghĩa là anh thua tôi một li cứ vậy, ăn anh một li đủ rồi, chạy đua ăn một li đủ rồi. (Thầy cười.) Thành ra bây giờ anh thích thú lắm mà, khoái lắm. (Thầy cười.) Giờ nó sợ tôi chết không hà. (Thầy cười.) Chết không ai chơi, chơi không vô, đâu có ai chơi vô nữa, hết rồi. Thi thơ này kia, kia nọ, không ai chơi vô hết. Trong nhà của anh không có ai chơi vô hết. Ông già y nói “Tôi đẻ ra mà không bao giờ tôi nói nó nghe, (Thầy cười.) bây giờ nó không nghe nữa mà nó nghe Thầy thôi hà, làm sao làm”.

Bạn đạo: Anh Yêm cũng không có chơi chung nữa Thầy.

Thầy: Cũng không có chơi chung, bởi vì trình độ thấp quá.

Bạn đạo: Không phải trình độ thấp mà không có tiền.

Thầy: Nói chuyện nó không có dính, nó không mở trí, kẹt ở trong nó không có mở trí. Anh đi cả ngày đồn về tôi một chập, hỏi tôi hai ba câu, tôi nói cái anh mở trí, không có gì hết. Còn người này người kia nói không ra, lòng vòng không ra gì hết. Chơi cái này vui lắm. Cho nên hồi trước tôi cũng vậy nghĩ thiệt hay, biết cái này thiệt hay, thả bộ đi xuống ông Tư, Nam Mô Ngọc Hoàng, Nam Mô A Di Đà Phật. Ông nói bạn nói rất hay nhưng mà nó vậy đó. Chà, uông công. (Thầy cười.) Có cái nào mà mình bằng ông hết trời, kỳ cục lạ thường. Cũng như những người này cũng vậy có người nào bằng đâu.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cũng như anh này cũng vậy nhiều khi anh nghĩ rất hay, anh tới anh muốn đề nghị tôi cái gì, quát tôi nói đại, anh cũng làm thình. Anh biết trong này nhưng mà anh không nói được, tôi nói trước. Bây giờ tôi mới nói y biết ở Việt Nam tại sao sớm mời tới rồi chiều tới, anh muốn nghĩ cái gì, anh có cái chuyện trong đó rồi, tới ta nói thì anh làm thình, nói trước không chơi với nó. Sớm mời cũng tới rồi chiều cũng tới, phải không? Anh vừa đi vừa nghĩ nữa, tôi biết mà. Thành ra cả ngày anh tới cứ lục đục trong nhà tôi hoài.

Bạn đạo: Ông nói chúc của ông là sắc lô Vô Vi. Tôi nói mà ông Tám cười ra nước mắt.

Thầy: Sắc lô Vô Vi.

Bạn đạo: Nói ông Tám cười ra nước mắt kia.

Bạn đạo: Thưa Thầy hồi năm ngàn chín trăm bảy mươi ba, bảy mươi tư, Thầy có nhận Trương Minh Huân gởi cho con cuộn băng đầu tiên trong đời con của Thầy đó. Lần đầu tiên con nghe âm thanh của Thầy. Cho nên, cuộn băng Thầy cho đó tự nhiên nó có một cái tức. Con nói Thầy làm một bài mình phải làm bảy bài, muốn bảy bài phải chiết làm bảy đoạn thì con mới làm gởi về. Mà có một sức mạnh không cho nghĩa là không cho ăn cho nghỉ, phải làm để được bảy bài rồi mới về.

Thầy: Đi cầu cũng nghĩ ra chuyện đó. (Thầy cười.) Nó rút lên, không chịu thua. Dẫn dắt là vậy đó.

Bạn đạo: Cái sự huyền diệu đó con nói cái băng đầu tiên mà con nhận được của Thầy là anh Huân anh đưa. Ngày hôm nay cũng trong sự huyền diệu, ngày hôm nay ngồi đây có Thầy đồng bạn đạo ngồi

đây. Chớ còn năm bảy tư con qua con ngồi... (nghe không rõ).

Thầy: Anh cũng là thiện nhân đó. Anh không có tu, không có nói cái gì hết nhưng mà tâm người ta thiện người ta tu từ lâu. Mấy người không có thấy, người ta tu từ lâu.

Bạn đạo: Con không biết Thầy ơi.

Thầy: Không biết bởi vì thấy ngu trần, không thấy đạo gì hết, tâm nó tu từ lâu. Mấy người thường, mấy người đạo đồ này kia coi người này không biết gì hết nhưng mà cái tâm người ta nó tu. Nhiều người cái miệng lẻo lẻo, lẻo lẻo mà cái tâm méo xẹo.

Bạn đạo: Thưa Thầy, hồi đó nghe anh Thắng nói chuyện con thấy hoang đường lắm Thầy, con không tin.

Thầy: Bây giờ con không tin nữa. Nếu tin mình giới hạn rồi sao mình tin. Tin là mình ý lại. Tin nơi khả năng của mình. Hồi đó tôi thấy ông Không Tử tôi sợ, thấy lạ thường. Thấy viết ra những văn tự mà dạy người ta, oai lắm đề trên đầu (coi sách Không Tử). Sau tôi tu một thời gian thấy Không Tử còn thấp hơn mình. Ông nói trong tâm vì y chưa biết đạo, đâu ai dám nói câu nói đó. Ban đầu thấy Thích Ca sợ, kính nể, thấy chữ, tu thấy, kính nể. Nhưng mà tu thời gian không có gì. Nó như mình hà, kêu bằng nó cũng không có sao, cũng tu, đạt cũng vậy thôi hà. Rồi tới Ngọc Hoàng cũng vậy thôi, thấy không? Trở về với sự ổn định sẵn có của mình, sung sướng vô cùng. Mấy ông đó cũng đạt như mấy anh. Cho nên người thường tu chưa đạt tới trình độ không dùng cái câu tôi nói được, bị dọa, còn tôi nói được...

Tôi dám chửi Ngọc Hoàng. Có người chửi Ngọc Hoàng thốn thức, ngủ không được, phạt, bị hạ cấp chứ không phải giỡn đâu. Còn tôi cái nào tôi dám chửi Ngọc Hoàng tới đó tôi ngủ khỏe. Bữa nào anh lên anh phá cái bàn thờ, tôi anh không bao giờ anh ngủ được. Còn tôi dẹp hết cái bàn thờ tôi ngủ tự nhiên. Minh hiểu, có cái gì đâu? Không có trình độ không dám làm.

Toàn cõi Việt Nam ai dám phá bùa, mỗi thứ bảy đem bùa xuống Hồ văn Em giải hết. Không có làm phép, niệm chú gì hết, vô nhắm mắt rồi nắm vô, phải không? Không có tuần nào không có. Từ ngày giải phóng rồi ở trong cái phòng châm cứu ngày nào cũng giải bùa hết. Thức giấc rồi, giải, có cái gì đâu? Nếu mà tôi mịch lòng thì mịch lòng biết bao nhiêu ông sư tổ, bóp cổ chết rồi nhưng không có bao giờ mịch lòng. Xin phép đảng hoàng mà người phạm

đâu có thấy, thấy không? Tôi nắm cái vậy là tôi đã xin phép ông tổ rồi. Ông trước, cái này nó không biết kính trọng. Bây giờ, nó tu nó sửa tâm, sửa tánh xin hoàn cái này lại cho ông. Chấp nhận, liêng, người phạm đâu có thấy, thấy tôi chỉ nắm, thấy tôi cũng như vậy làm tàng. Nếu tôi làm tàng tôi chết à, mạnh lắm chứ đâu phải tầm thường đâu, làm tàng nó hại mình chết à. Bùa mà bùa xiêm (Thái Lan) dữ lắm, mình xin phép lễ độ, người phạm đâu có thấy, nhiều chỗ bắt chước tôi. Cho nên chú Ngẫu, cho tôi cho tôi trước. Ái dà! Nặng quá. Sao nặng chỗ này quá! Đưa tới tôi. Làm tàng thì làm tàng hết đi. Mới có một cái mà chịu không nổi, cũng phải đưa qua tôi à. (Thầy cười.) Đưa tôi rồi tôi cũng giao cho y. Y là tay thứ nhì, tôi là tay thứ nhất. Y muốn làm thứ nhất luôn, làm không được, thành ra tôi phải nắm một hồi rồi tôi đưa y coi thử. Hết nặng rồi! Đạp xe đạp xuống sông liêng. Chú Ngẫu chuyên môn luyện bùa thôi. Mà y tự nắm đi thì không được. Lễ phép, lễ độ dữ lắm. Mấy ông tổ đâu phải tầm thường đâu, người ta cũng là một vị Địa Tiên. Mà mình làm đúng đắn rồi thôi, rồi cắt nghĩa mấy ông mới chịu. Nhiều người không hiểu nói tầm bậy tầm bạ, bắt chước tôi làm như vậy, bị hà. Cái gì nó cũng có cái đầu hết, con rắn phải có đầu. Một tổ chức gì cũng có ông tổ, chủ nhân, mình phải giữ tổ, không có xác xược, xác xược mang tội.

Bạn đạo: Mấy cái lễ độ đó người ta xuất hồn người ta mới làm được hả Thầy.

Thầy: Chớ sao, khó lắm, ở trên đâu phải nói giỡn, không có trình độ đâu có rước mà anh phải có cái ngọc chỉ Ngọc Đế cho phép làm nữa mới được nắm cái đó, trình cái laissez-passer permanent¹ mới được đi vô đó. Bùa phép dữ lắm chứ không phải tầm thường. Nó không có cái dấu đó in trên ngực đi vô coi thử coi. Thôi cái vắng luôn. (Thầy cười.)

Ở Chợ Lớn có cái chỗ làm bùa Lỗ Ban, cái phòng thờ chính bước vô một cái, hai cái đèn choáng cái, bực sáng, đứng nghiêm trang một chút biến hết.

Bạn đạo: Thừa Thầy, nếu tu theo Vô Vi thì cao hơn bên người ta tu theo Võ Phật hay quyền phép này kia?

Thầy: Nó có một phương pháp, kêu là chậm với mau mà thôi. Cái ông thông minh ông dòm tắt thì ông đi thi đậu, phải không? Ông biết. Còn cái ông thiếu thông minh cứ nhai cái này rồi nó rớt xuống, rồi cứ lên lên xuống xuống hoài, hiểu không? Vô Vi

là đi tắt, thấy không? Mình chịu đi tắt mà mình đạt được cái thông minh đó thì mình qua rồi, đâu có gì! Nó đi tắt tới nơi rồi mình mới được, mình được ngọc chỉ, được này kia, kia nọ mình mới dám làm việc chứ. Bề Trên chứng minh mình mới dám làm việc, đâu có làm ầu được.

Bạn đạo: Nghi lễ bên Vô Vi nó khác như thế nào?

Thầy: Nghi lễ bên Vô Vi nó khó khăn hơn, thấy không có gì mà khó khăn hơn. Nếu không thanh nhẹ người ta không có nhận lễ mình. Còn bên kia nó không, cầu xin được, nó làm trước, lộn xộn nhưng mà phạm vi nó có một chút hà. Còn bên Vô Vi phải đi rộng hơn, trong nháy mắt là xong công việc.

Bạn đạo: Cái đó phải trình độ điển quang không Thầy.

Thầy: Trình độ điển quang. Cho nên phải tu thiền. Đạt dừng, thanh tịnh là dừng. Cho nên chưa tới trình độ đừng làm ầu, làm ầu có ngày nó đẩy xuống hố à, dữ lắm. Cũng như đánh con quỷ, ông thầy Pháp đánh con quỷ, mà tôi ngồi ở đây con quỷ không dám chạy ngang đây. Như ông Tư ông làm thầy Pháp đứng trước mặt cũng vậy nữa, bắt tôi đứng đó án ngữ, không bao giờ nó dám chạy qua. Còn đằng ông Tư, ông làm gì làm; tôi đứng tôi án ngữ. Không dám!

Cho nên ông Tư nhiều khi nói : “Giới nhập đi, giới nhập bạn Lương đó nhập đi. Mày giới mày nhập ông đi.” Cho phép đó, thấp nhang cho mày nhập (con quỷ).

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 11/11/1980)

¹ Laissez-passer permanent: thông qua, cho qua mãi mãi. Ý nói cái chiếu chỉ cho phép qua luôn luôn.

Kính Thông Báo: Kính mong quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Trương Văn Xứ sinh năm Quý Ty đã từ trần lúc 8 giờ 30 phút ngày 30 tháng 6 năm 2012 (nhằm ngày 12 tháng 5 năm Nhâm Thìn), hưởng thọ 60 tuổi. An táng tại nghĩa trang Cà Đú, thị trấn Khánh Hải, huyện Ninh Hải, tỉnh Ninh Thuận, Việt Nam.

Kính mong tất cả các bạn đạo Vô Vi khắp năm châu hướng tâm cầu nguyện cho linh hồn bạn đạo Trương Văn Xứ được siêu sinh cực lạc.

Bạn đạo Ninh Thuận kính báo và xin chân thành cảm ơn.

Kính Thông Báo: Kính mong quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bác Phạm thị Diệu, thân mẫu của bạn đạo Chế văn Phận (anh Ba Phận), từ trần lúc 11 giờ trưa chủ nhật 8 tháng 7 năm 2012 (nhằm ngày 20 tháng 5 âm lịch, năm Nhâm Thìn), tại xã Hiệp Đức, huyện Cai Lậy, tỉnh Tiền Giang, hưởng thọ 85 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo Việt Nam
Huỳnh văn Lam kính báo

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 19 tháng 1 năm 1974

Nhứt nguyệt đổi thay tâm bất chuyển
Tự tin khắc phục tự tham thiền
Duyên tình sự nghiệp đều tan rã
Trực chỉ thiền môn chuyển pháp huyền

Tiến lên không động nói liền
Tiền căn giao cảm minh hiền tái sanh
Hồn thời được dịp thừa hành
Tu tâm dưỡng tánh chuyển thành chơn Nhơn
Vía thời hòa cảm hải sơn
Cùng chung phụng sự minh ơn Phật Trời
Thứ tha tại thế mở lời
Nhủ khuyên thiên hạ tự rời đảo điên
Giết nhau tạo cảnh đau phiền
Giúp nhau hòa cảm nối liền kiếp căn
Tu thời giải tỏa khó khăn
Không nuôi thắc mắc chẳng cần hơn thua
Mỗi năm sẵn có bốn mùa
Đông xuân thu hạ là chùa sửa tâm
Vui lên để tự tiến tâm
Không không mà có chẳng lầm chẳng sai
Xuân đi lại có xuân lai
Tâm ta giữ vững chờ ngày quang vinh
Gắng tu đạt tới thiên đình
Tình thương rộng rãi chuyển minh lòng người
Ước mong các bạn tươi cười
Đón xuân thơ mộng người người an vui.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

NGỌC CHIÊU (tiếp theo)

ÔNG TÁM GIẢNG:

...

Cho nên Địa Ngục Du Ký đã cho thấy rằng người đã phạm tội thì người phải gánh lấy hết tội. Gánh hết rồi mới kêu là giải nghiệp, rồi mới được luân hồi lục đạo thì biết bao nhiêu năm, biết bao nhiêu ngày, biết bao nhiêu sự thống khổ. Tại sao chúng ta không còn ăn năn để lo tu? Cho nên chúng ta phải đọc nhiều Địa Ngục Du Ký để thức tâm nhiều hơn thì con người từ từ sẽ trở về một thiện nhân tại thế. Lúc đó mới sáng suốt và tìm con đường giải thoát cho chính mình.

Tôi mong những người đọc và nghe những lời giảng mà tôi đã đọc lại cuốn Địa Ngục Du Ký cho tất cả mọi người. Tôi mong giúp đỡ những người già nua không đọc được chữ, những người đui không đọc được chữ để nghe và thức tâm và trở về với căn bản sẵn có của chính mình; vươn lên được ngự trị trong cái tiểu thiên địa huyền vi là cái thể xác này và biết được phần hồn mình là bất diệt, nên sớm ăn năn và trở về với nguồn cội.

Đến đây hết rồi đó.

Tuy sách in ra, các bạn đã thức giác hướng tâm tu nhưng mà thanh điền không có nhiều. Trong mấy ngày các bạn được nghe qua Địa Ngục Du Ký do tôi đọc, sự cộng tác của các giới đã chiếu ban cho chúng ta. Đây là một ân huệ lớn lao vô cùng để các bạn được tận hưởng phần thanh điền đó. Rất tiếc rằng trình độ tu còn yếu, không thấu triệt. Nếu thấu triệt, đó là một ân phước rất lớn và thanh quang bao trùm tâm và thân của các bạn. Rồi đây các bạn sẽ tự thức và ôm lấy nó, đọc lại rồi thực hành cái pháp thiền này các bạn không sai một li. Đường đi rõ rệt: tự phá chấp mê khai triển tới vô cùng mới thấy giá trị của từ bi và thực hiện từ bi bằng cách nào.

Chúng ta có cơ hội làm người, có cơ hội để tiến tới Tiên Thánh mà không chịu học thì tương lai không biết làm sao, uổng tiếc vô cùng.

Cho nên chúng ta ở thế gian, đi làm ăn, đi làm công xưởng, các bạn làm việc cũng phải khổ họ mới phát lương cho các bạn. Các bạn tu cũng phải khổ nó mới đắc đạo. Khổ hạnh chừng nào thì giá trị chừng nấy. Đừng có nói là tôi tu, tôi nhờ đọc Địa Ngục Du Ký, tôi thấy tội anh kia, chị nọ. Không! Thấy tội của tôi. Tôi đọc để tôi thấy sự sai lầm của tôi, thấy sự trì trệ của tôi để tôi kiểm chứng rõ ràng hành động bất chơn của tôi mà tôi ăn năn hối cải, mới tiến hóa tới vô cùng được.

Các bạn không nên tiếp tục khinh khi các bạn. Các bạn có khả năng thanh tịnh để trở về nếu các bạn tiến về thanh tịnh. Cuộc đời thế xác động loạn, tranh chấp đều là hư ảo, giả tạo, không có sự thật. Sự thanh tịnh là sự thật. Bao nhiêu lần tôi đến đây gặp các bạn, nhưng mà lần này tôi ở đây để đọc Địa Ngục Du Ký cũng tùy duyên Bề Trên ân độ cho các bạn. Đọc để chúng ta đồng hưởng, đồng học, đồng thức. Cái cơ duyên rất may mắn để độ những người tu với tuổi tác lớn. Tôi mong rằng những người tiếp tục sẽ đạt hơn tôi và tốt hơn tôi, và sẽ công hiến những âm thanh của các bạn độ cho chúng sanh theo đường lối khai mở của thiên ý để mọi người có cơ hội tiến lên một cách dễ dàng, không bị chèn ép nữa, không bị đè bẹp nữa. Cho nên khỏi vô vi khắp thế giới đây rồi sẽ xuất hiện nhiều người, nhiều người đã bỏ công lo tu rồi họ sẽ xuất ra. Họ không phải lê tẻ đâu, trình độ họ tiến lên, họ tự phá mê phá chấp. Rồi đây họ sẽ công hiến, rồi đây họ sẽ bị nhồi quả nhiều hơn để họ được thanh nhẹ hơn. Các bạn đừng thấy họ làm sai lầm một đôi chút rồi bị nhồi quả, rồi chê, rồi chửi họ, cái đó không nên.

Chúng ta thức tâm thấy rằng cái cơ tiến hóa là phải bị khổ. Thấy Dương Thiện Sinh và Phật Tế Công còn phải bụi bặm đầy mình đi trong cái chỗ u minh tăm tối đi tìm tài liệu để cống hiến cho chúng ta. Hỏi người ta tu đắc đạo, tại sao người ta phải theo chúng ta. Chính ta phải theo họ nhưng vì từ bi là sức mạnh, sức mạnh đó đã đến với chúng ta. May mắn vô cùng chúng ta không ít thì nhiều có ngu xuẩn đến cách mấy đi chẳng nữa cũng phải học chút đỉnh từ bi để làm người. Con người thiếu từ bi là tự gạt và tự giết mình mà thôi. Ta phải cố gắng và hiểu rõ cái đường lối chúng ta đã và đang đi trong cái pháp lý vô vi là khứ trước lưu thanh khai mở, diệt tất cả sự trần trước trong nội tâm hướng về sự thanh tịnh và để hợp tác với Đại Thanh Tịnh. Trong cơ duyên sắp đến này sẽ thay đổi nhiều. Những người hướng về Đại Thanh Tịnh sẽ có cơ duyên làm việc, hướng thẳng về đó để tận độ chúng sanh. Cho nên công đức của chúng ta phải làm, ta mới có, chứ không có ai cho chúng ta.

Ngày hôm nay các bạn có cái pháp tự thực hành, tự nhắc nhở mình, những nghiệp chướng trong gia cang luôn luôn theo chúng ta. Chúng ta phải làm sao tách rời nó được, mà dần tiến nó được. Đó mới học được chữ Dũng của Nhà Phật. Các bạn rất may, tu về vô vi rồi các bạn sẽ cảm thấy các bạn tiến nhanh lắm. Trước kia các bạn xem kinh không hiểu, bây giờ các bạn xem kinh hiểu sâu lắm bất kỳ cuốn kinh nào nếu các bạn chịu thực hành đúng đường lối của pháp lý. Các bạn tự cảm thấy mình trì trệ, chậm tiến, ỷ lại, quên sự thật thà của chính mình và không có sử dụng sự thật thà của chính mình. Sự thật thà của chúng ta là thanh tịnh, từ bi, sáng suốt, phải giữ cái đó. Chúng ta ước mong hậu bối tiến tốt hơn, chúng ta ước mong có một xã hội tốt hơn, chúng ta mong có một Thiên Đàng có thể gần gũi với con người được. Mà chính con người không chịu gần với Thiên Đàng, mà chỉ gần với Địa Ngục nhiều hơn, tạo sự sai lầm, lường gạt lấy mình quá nhiều.

Cho nên chúng ta có cơ hội được biết bao nhiêu Thần Thánh đã nhắc chúng ta trở nên một vị Thánh. Ngày hôm nay chúng ta mới cố gắng trở về với thanh tịnh. Các bạn buông bỏ đi, trong tâm các bạn cứ buông bỏ đi, không có nuôi sự sân hận buồn phiền nữa, tự gạt qua; sống trong những giây phút thanh nhàn rồi các bạn mới nuôi dưỡng được cái giếng mỗi thanh nhàn đó, các bạn mới tiến tới. Càng tiến tới, nhân gian thấy các bạn khổ nhưng mà các bạn sung sướng. Quan Âm đã thành đạo trong khổ, chư Phật đã thành đạo trong khổ. Khổ mới biết giá trị của sự nhịn nhục. Chúng ta khổ nhiều lắm rồi, ra đến đây khổ hết sức nhiều nhưng mà chúng ta được gạt hái, chỉ học vồn vện được hai chữ nhịn nhục mà thôi. Đi đâu họ cũng kỳ thị các bạn chứ không phải kính trọng các bạn đâu, phải nhớ điều này mà tiếp tục học cái chữ nhẫn. Đề hướng về sự thanh cao, chúng ta không phải thắng họ nhưng mà sự thanh cao đó để cống hiến cho họ, để giúp đỡ họ được toàn hảo hơn, họ sẽ tốt hơn và chung sống với tất cả huynh đệ tỉ muội trong quả địa cầu, thương yêu mà để hòa cảm với Trời Phật. Sự dầy công của Trời Phật rất nhiều, khổ cực rất nhiều ngày nay đã thành đạo luôn luôn hướng về chúng ta và muốn độ chúng ta, muốn dẫn tiến chúng ta chứ không có bỏ chúng ta. Chính ta là người bỏ Trời Phật mà thôi, sử dụng Trời Phật như miếng giẻ rách vậy đó, muốn sai lúc nào sai nhưng mà không hành. Đó là các bạn nằm đêm cảm nghĩ thấy mình có tội, phải ăn năn, phải sửa trong dịp còn sống, trong dịp làm người này nè, chúng ta tu, nhứt định phải tu, phải thật thà với chính mình và không tiếp tục lường gạt mình nữa. Bất cứ một cái tánh dơ bẩn, sân si nào cũng dẹp bỏ hết, để lấy cái thức hòa đồng thương yêu, tha thứ. Điều này là điều cần thiết. Cả ba cõi đang mong đợi chúng sanh cống hiến trong kỳ chót này.